

ANTIKRIST

Velký socialistický historický román z novějších dob

OD EDUARDA JUSTA.

KNIHA TŘETÍ

Bdětež!

Lež záhy měl být jiném poučen být. Několikrát rekon se ho choplil. Vyzvednouť jez z hřebka, na němž odpočíval, posadily ho na židli a obratným způsobem jazy se jej odfavat.

Všecko jak dělo se tak tiše, že blýskly sluch Josefův téměř ani dech svých tryznitelů nezaslechnul.

Když byl přistrojen, sejmota jist mu s oči páska, a pokud temnota v pokoji dovolovala, rozeznal zrakem svým několik tmavých postav, které v kruhu kolem něho stály.

Když mu byla hlava vtlačena klobouk se širokou střechou, provlékl dva z násilníků těchto ruce své pod jeho paždím a vedly jej z komnaty.

„Nenamáhejte se nikterak, o pomoc volati neb jakýmkoli způsobem chtít se nám z rukou vyrvati!“ zaznělo mu zároveň hrozběně ucha, ažkoliv napomenut to celkem zbytečné bylo. Nebot by Josef spoután tak, že rukama hnouti nemohl, a z úst mohlo se mu snad najevšť polohlasně zaúpěti vydrati, které by ostatně sotva bylo dostálo, potřebnou posilu přivolati.

Jako sbor duchů kráčel nyní povídny ten pravidl postými chodbam výstavného paláce.

Mžit všichni obuv obalenou tlustou látkou, která ohlas jejich kroků na dobro dusila; a z prospěšnosti očem neopomněli, také lékárové boty podobnou obálkou opatřili.

Bez úrazu dostali se k vrátkům, jimiž na ulici vykročili. — Obloha pokryta jsou těžkými mramory, množila ještě temnotu noční, a vždy užasnečí rachocent pod obzorem nebeským věstilo blížící se bouři.

Jíž padaly i jednotlivě těžké krupě z nakupených ve vzdachu mrazen, a kdo posad se byl oprostil, chvatal vyn, aby dosáhl co nejdříve ochranného úkrytu.

Také tajemní pravidl Josefovi popříkroky svých, vedouc v středu svém obět nočního předpade-

ní. Pietro uzamknut za nimi vrátko, byl se do svého bytu vrátil, a tam sklesl s bláznitými modlitbami na kolena, pros vyslovence své v nebech, aby mu jeho jednání za hřecké nepokládat a před výzrazením jej chránili.

Z nebe dělilo již v proudech, hrom burácel a blesky se křížovaly dalekou prostoru všechnu, když Josef uveden jest do krámy, kde mimo hubeného hospodářského již ani žíze duše nebylo.

Také společnost nové přibyla se tam dlouhé nezdržela.

Sotvaže překročen jest prázdné a s povrchem světem lampy částečně ozářené světlice, již opět byly zajatci sátkem oči zakryty.

Stalo se to tak kvapně, že mu ani česn nezbylo, aby po uzeném tom doopravci se rozhlédnl.

Za nenašlo se v rukou lidí, kteří by něco každého s ním zamysli, to tušil, aho byl o tom přesvědčen: v krém psk nabyl nevratné jistoty, že skutečně mu jde o život, — že si tříš spříti světla deníku, až nevložil se v to samotného nebo až zrakem li ho nevyprostí z rekon — Chráni smrti!

Byle se mu před očima mihnut olivový prsten se znakem smrti, když jeden z pravidel své pravice do výšky pozvedl, aby mu žátek kolem hlavy obvázal.

A jednoduchý ten prsten byl lehký výmluvném vůčetem toho, čeho do nejdřížší budoucnosti se mu na díti lze.

Zachvál se po celém těle, a v okamžení tom živý mu vstoupil na pamět krvavý věstup, který v domě Pražského policejního rady se odebíral s mládinkem, ze zrady obviněném, a jehož ukojenění bylo zahnutí těhotého mláděho, květenou životu.

Až nyní také on, spontaně zraku a řeči násilně zbarvený odpadl k pravou jest veden, toho si byl úplně vědom.

Ani slova nemluvce, chodili s ním bratři smrti po delší dobu pod žirám mrazen.

Bouře byla se již nad samé město snesla, děst v potocích se liš z černých mrácen.

Josefovi plínadal, jakoby v něm mu vnikla píseň pohřební.

Za nedlouho byl na dobro proměn, voda prodraví se zkrize klobouku jeho, stekala mu po tvářech a přijemně schlazovala obličeji jeho, rozpláleny duševním rozšířením.

Posiče dostač se pravidl střechu.

Zde vložen jest lékař do jakési dřevěné bedny, bratři část přesledovali k němu, a záhy počala se skolská a zvolna dolů klestati. Když dopadala pevný pády, ozvalo se hlasitě zapisknutí, a bratři, zaměstnané pouštěním rukou do prohlubin, ustáli v práci své.

Josef opět postaven jest na nohy a odváděje jej dale.

Temně rachocent hromu zvěstovalo mu navzdor jeho slepotě, že náležá pak zrak, až pak zrakem svým několik tmavých postav, které v kruhu kolem něho stály.

Když mu byla hlava vtlačena klobouk se širokou střechou, provlékl dva z násilníků těchto ruce své pod jeho paždím a vedly jej z komnaty.

Všecko jak dělo se tak tiše, že blýskly sluch Josefův téměř ani dech svých tryznitelů nezaslechnul.

Když byl přistrojen, sejmota jist mu s oči páska, a pokud temnota v pokoji dovolovala, rozeznal zrakem svým několik tmavých postav, které v kruhu kolem něho stály.

Když mu byla hlava zvěstovala, prozradila, že rozmálek, když pak zrakem svým na skleněnou pohledy se zpřemýšlil.

„Stíj!“ veleno jest v tuto dobu Josefovi, a celý pravidl jak se mu mohl, a s úst mohlo se mu snad najevšť polohlasně zaúpěti vydrati, které by ostatně sotva bylo dostálo, potřebnou posilu přivolati.

Jako sbor duchů kráčel nyní povídny ten pravidl postými chodbam výstavného paláce.

Mžit všichni obuv obalenou tlustou látkou, která ohlas jejich kroků na dobro dusila; a z prospěšnosti očem neopomněli, také lékárové boty podobnou obálkou opatřili.

Bez úrazu dostali se k vrátkům, jimiž na ulici vykročili. —

Obloha pokryta jsou těžkými mramory, množila ještě temnotu noční, a vždy užasnečí rachocent pod obzorem nebeským věstilo blížící se bouři.

Jíž padaly i jednotlivě těžké krupě z nakupených ve vzdachu mrazen, a kdo posad se byl oprostil, chvatal vyn, aby dosáhl co nejdříve ochranného úkrytu.

Také tajemní pravidl Josefovi popříkroky svých, vedouc v středu svém obět nočního předpade-

ní. Pietro uzamknut za nimi vrátko, byl se do svého bytu vrátil, a tam sklesl s bláznitými modlitbami na kolena, pros vyslovence své v nebech, aby mu jeho jednání za hřecké nepokládat a před výzrazením jej chránili.

Z nebe dělilo již v proudech, hrom burácel a blesky se křížovaly dalekou prostoru všechnu, když Josef uveden jest do krámy, kde mimo hubeného hospodářského již ani žíze duše nebylo.

Také společnost nové přibyla se tam dlouhé nezdržela.

Sotvaže překročen jest prázdné a s povrchem světem lampy částečně ozářené světlice, již opět byly zajatci sátkem oči zakryty.

Stalo se to tak kvapně, že mu ani česn nezbylo, aby po uzeném tom doopravci se rozhlédnl.

Za nenašlo se v rukou lidí, kteří by něco každého s ním zamysli, to tušil, aho byl o tom přesvědčen: v krém psk nabyl nevratné jistoty, že skutečně mu jde o život, — že si tříš spříti světla deníku, až nevložil se v to samotného nebo až zrakem li ho nevyprostí z rekon — Chráni smrti!

Byle se mu před očima mihnut olivový prsten se znakem smrti, když jeden z pravidel své pravice do výšky pozvedl, aby mu žátek kolem hlavy obvázal.

A jednoduchý ten prsten byl lehký výmluvném vůčetem toho, čeho do nejdřížší budoucnosti se mu na díti lze.

Zachvál se po celém těle, a v okamžení tom živý mu vstoupil na pamět krvavý věstup, který v domě Pražského policejního rady se odebíral s mládinkem, ze zrady obviněném, a jehož ukojenění bylo zahnutí těhotého mláděho, květenou životu.

Až nyní také on, spontaně zraku a řeči násilně zbarvený odpadl k pravou jest veden, toho si byl úplně vědom.

Ani slova nemluvce, chodili s ním bratři smrti po delší dobu pod žirám mrazen.

Bouře byla se již nad samé město snesla, děst v potocích se liš z černých mrácen.

Josefovi plínadal, jakoby v něm mu vnikla píseň pohřební.

„Selmo!“ vzkříkl v též době také Josef, pozav okamžitě růži svou navzdor změnám, jež se s ním byly udály. A nemaje v okamžení tom jiné myšlenky, nežli že nadezen jest duše ta milovaná, opjen jsa rádot a nevyslovny blahem, zapo malu vše kolem sebe, neviděl něho, než milostnou její tvář a jež dřídy skokem byly s ní očnul u dívky, když bratři, stoje vedle něho na stráži, ho nebyli zadřeli.

Zde vložen jest lékař do jakési dřevěné bedny, bratři část přesledovali k němu, a záhy počala se skolská a zvolna dolů klestati. Když dopadala pevný pády, ozvalo se hlasitě zapisknutí, a bratři, zaměstnané pouštěním rukou do prohlubin, ustáli v práci své.

Josef opět postaven jest na nohy a odváděje jej dale.

Temně rachocent hromu zvěstovalo mu navzdor jeho slepotě, že náležá pak zrak, až pak zrakem svým skokem byly s ní očnul u dívky, když bratři, stoje vedle něho na stráži, ho nebyli zadřeli.

„Selmo!“ vzkříkl v též době také Josef, pozav okamžitě růži svou navzdor změnám, jež se s ním byly udály. A nemaje v okamžení tom jiné myšlenky, nežli že nadezen jest duše ta milovaná, opjen jsa rádot a nevyslovny blahem, zapo malu vše kolem sebe, neviděl něho, než milostnou její tvář a jež dřídy skokem byly s ní očnul u dívky, když bratři, stoje vedle něho na stráži, ho nebyli zadřeli.

„Selmo!“ vzkříkl v též době také Josef, pozav okamžitě růži svou navzdor změnám, jež se s ním byly udály. A nemaje v okamžení tom jiné myšlenky, nežli že nadezen jest duše ta milovaná, opjen jsa rádot a nevyslovny blahem, zapo malu vše kolem sebe, neviděl něho, než milostnou její tvář a jež dřídy skokem byly s ní očnul u dívky, když bratři, stoje vedle něho na stráži, ho nebyli zadřeli.

„Selmo!“ vzkříkl v též době také Josef, pozav okamžitě růži svou navzdor změnám, jež se s ním byly udály. A nemaje v okamžení tom jiné myšlenky, nežli že nadezen jest duše ta milovaná, opjen jsa rádot a nevyslovny blahem, zapo malu vše kolem sebe, neviděl něho, než milostnou její tvář a jež dřídy skokem byly s ní očnul u dívky, když bratři, stoje vedle něho na stráži, ho nebyli zadřeli.

„Selmo!“ vzkříkl v též době také Josef, pozav okamžitě růži svou navzdor změnám, jež se s ním byly udály. A nemaje v okamžení tom jiné myšlenky, nežli že nadezen jest duše ta milovaná, opjen jsa rádot a nevyslovny blahem, zapo malu vše kolem sebe, neviděl něho, než milostnou její tvář a jež dřídy skokem byly s ní očnul u dívky, když bratři, stoje vedle něho na stráži, ho nebyli zadřeli.

„Selmo!“ vzkříkl v též době také Josef, pozav okamžitě růži svou navzdor změnám, jež se s ním byly udály. A nemaje v okamžení tom jiné myšlenky, nežli že nadezen jest duše ta milovaná, opjen jsa rádot a nevyslovny blahem, zapo malu vše kolem sebe, neviděl něho, než milostnou její tvář a jež dřídy skokem byly s ní očnul u dívky, když bratři, stoje vedle něho na stráži, ho nebyli zadřeli.

„Selmo!“ vzkříkl v též době také Josef, pozav okamžitě růži svou navzdor změnám, jež se s ním byly udály. A nemaje v okamžení tom jiné myšlenky, nežli že nadezen jest duše ta milovaná, opjen jsa rádot a nevyslovny blahem, zapo malu vše kolem sebe, neviděl něho, než milostnou její tvář a jež dřídy skokem byly s ní očnul u dívky, když bratři, stoje vedle něho na stráži, ho nebyli zadřeli.

„Selmo!“ vzkříkl v též době také Josef, pozav okamžitě růži svou navzdor změnám, jež se s ním byly udály. A nemaje v okamžení tom jiné myšlenky, nežli že nadezen jest duše ta milovaná, opjen jsa rádot a nevyslovny blahem, zapo malu vše kolem sebe, neviděl něho, než milostnou její tvář a jež dřídy skokem byly s ní očnul u dívky, když bratři, stoje vedle něho na stráži, ho nebyli zadřeli.

„Selmo!“ vzkříkl v též době také Josef, pozav okamžitě růži svou navzdor změnám, jež se s ním byly udály. A nemaje v okamžení tom jiné myšlenky, nežli že nadezen jest duše ta milovaná, opjen jsa rádot a nevyslovny blahem, zapo malu vše kolem sebe, neviděl něho, než milostnou její tvář a jež dřídy skokem byly s ní očnul u dívky, když bratři, stoje vedle něho na stráži, ho nebyli zadřeli.

„Selmo!“ vzkříkl v též době také Josef, pozav okamžitě růži svou navzdor změnám, jež se s ním byly udály. A nemaje v okamžení tom jiné myšlenky, nežli že nadezen jest duše ta milovaná, opjen jsa rádot a nevyslovny blahem, zapo malu vše kolem sebe, neviděl něho, než milostnou její tvář a jež dřídy skokem byly s ní očnul u dívky, když bratři, stoje vedle něho na stráži, ho nebyli zadřeli.

„Selmo!“ vzkříkl v též době také Josef, pozav okamžitě růži svou navzdor změnám, jež se s ním byly udály. A nemaje v okamžení tom jiné myšlenky, nežli že nadezen jest duše ta milovaná, opjen jsa rá